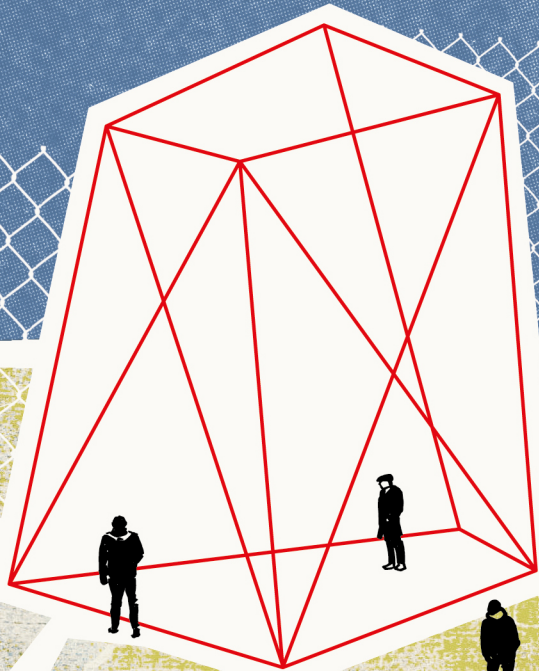
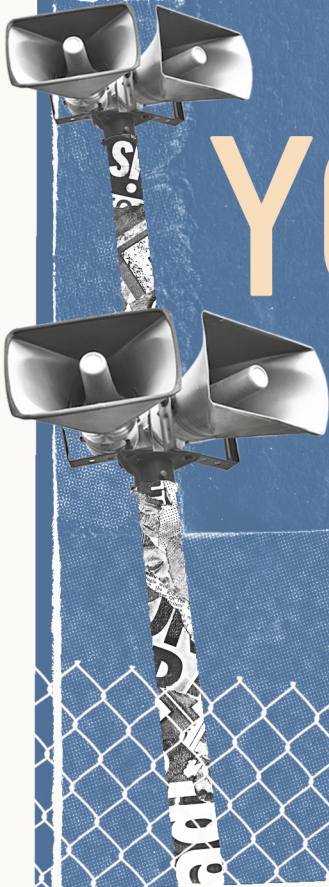

RICARDO

YOK PIGLIA
ŞEHİR

Türkçeleştiren:
Pinar Savaş

Delü

Ricardo Piglia

Arjantinli yazar Ricardo Piglia, 1941'de Buenos Aires'te doğdu. Roman ve öykülerinin yanı sıra, eleştirmen kimliğiyle Jorge Luis Borges, Roberto Arlt, Julio Cortázar, Manuel Puig gibi yazarların yapıtları üzerine yazdı. Harvard ve Princeton Üniversitesi'nde dersler verdi. Kitapları birçok dile çevrildi. *Respiración artificial* (1980), *Yok Şehir* (La ciudad ausente, 1992), *Plata quemada* (1997), *Son Okur* (El último lector, 2005), *Los diarios de Emilio Renzi* (2015), kaleme aldığı kitaplar arasındadır.

Delidolu Yayınlarından Çıkan Kitapları:

Son Okur (roman)

Pınar Savaş

Saint-Benoit Lisesi'ni, ardından Boğaziçi Üniversitesi Kimya Mühendisliği Bölümü'nü bitirdi. 1998 yılından beri İspanyolcadan çeviriler yapıyor. Çevirdiği başlıca yazarlar arasında G. Garcia Marquéz, Ernesto Sabato, Carlos Fuentes, Umberto Eco, Javier Marías, Alvaro Mutis, José Saramago, Julio Cortazar, Antonio Skármeta, Juan José Millas, Angela Carter, Alice Munro, Osvaldo Soriano, Paco Ignacio Taibo II, Rosa Regas, Maria Barbal, Almudena Grandes sayılabilir.

YOK ŞEHİR

© 2017, Tudem Yayın Grubu

1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 1992, Ricardo Piglia

İlk baskı 1992 yılında, Arjantin'de *La ciudad ausente* adı ile yapılmıştır.

Bu kitabın telif hakları Schavelzon Graham Literary Agency ile anlaşmalı olarak Kalem Ajans aracılığıyla alınmıştır.

Obra editada en el marco del Programa "Sur" de Apoyo a las Traducciones del Ministerio de Relaciones Exteriores y Culto de la República Argentina.

Bu kitabın çevirisi, Arjantin Cumhuriyeti Uluslararası Ticaret ve Dışişleri Bakanlığı'nun yürüttüğü "Sur" Çeviri Destek Programı'nın katkılarıyla yapılmıştır.

YAZAR: Ricardo Piglia

TÜRKÇELEŞTİREN: Pınar Savaş

EDİTÖR: Murat Tanakol

DÜZELTİ: Ayşegül Utku Günaydın

KAPAK TASARIMI: Burak Tuna

GRAFİK UYGULAMA: Aynur Sarıbüyük

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Őti.
Eskişehir Yolu 40. km Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Ocak 2020 (2000 adet)

ISBN: 978-605-2349-68-7

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŐ'nin tescilli markasıdır.

RICARDO
YOK PIGLIA
ŞEHİR

I

BULUŞMA

1

Junior, İngiliz soyundan geldiği için otellerde yaşamaktan hoşlandığını söylerdi. İngiliz derken, on dokuzuncu yüzyılda yaşamış, ailelerini ve yakınlarını sanayi devriminin henüz ulaşmadığı topraklarda dolaşmak uğruna terk etmiş İngiliz seyyahları, tüccarları ve kaçakçıları kastederdi. Yalnız ve neredeyse görünmez olan bu insanlar, kişisel hikâyelerini arkalarında bırakmış olduklarından modern gazeteciliği icat etmişlerdi. Otellerde yaşar, yazılarını yazar ve yöneticileri hicvederlerdi. Bu nedenle, Junior'ın karısı onu terk edip kızıyla birlikte Barcelona'ya taşınınca, o da evde kalan ne var ne yoksa satıp kendini seyahate verdi. Kızı dört yaşındaydı ve Junior onu her gece rüyasında görecektik kadar çok özliyordu. Kızını düşündüğünden daha çok seviyor ve onun, kendisinin bir kopyası olduğunu düşünüyordu. Öyleydi de, ama bir kadın bedeninde yaşıyordu. Onun hayalinden kurtulmak için bütün Arjantin'i trenle, kiraladığı arabalarla ve otobüsle iki kez dolaşmıştı. Pansiyonlarda, Rotary Kulübü'nün binalarında, İngiliz konsolosların evlerinde konaklamış ve her şeye, bir on dokuzuncu yüzyıl seyyahının gözleriyle bakmaya çalışmıştı. Sattıklarından elde ettiği para suyunu çekmeye başlayınca Buenos Aires'e dönmüş ve iş başvurusu için *El Mundo* gazetesine gitmişti. İşe alınmayı başarmış ve bir öğleden sonra, şaşkın bir şekilde kendisini gazetede bulmuş ve Emilio Renzi, diğer mahkûmlarla tanışması için ona büroları gezdirmişti. Junior, iki ay içinde editörün sağ kolu hâline gelerek özel araştırmaları üstlenmeye başladı. Diğerleri durumun farkına varıp

anlaşmak istediklerinde, Junior, makinenin tüm haberlerini tek başına kontrol ediyordu. Önce polis için çalıştığını düşündüler, çünkü olaylar henüz gerçekleşmeden haberlerini yayımlıyordu. Hikâyeleri iki saat önceden öğrenmesi için ahizeyi kaldırması yeterliydi. Daha otuzuna bile basmamıştı; ama tıraşlı kafası, gözlerini sanki okyanustaki kayıp bir noktaya dikmiş gibi baktığı şaşkınlık ve takıntılı tipik İngiliz bakışlarıyla altmışında bir ihtiyara benziyordu. Renzi'nin anlattığına göre Junior'ın babası, kırsal çiftliklerden gelen büyükbaş hayvanların trenlere yüklenmesini denetlesinler diye Londra'dan gönderilen başarısız mühendislerden biriydi. Güney Demiryolu'nun son bulunduğu Zapala'da on yıl yaşamışlardı. Zapala'dan sonra sadece çöl, katledilen yerlilerin rüzgârla kemiklerinden geriye kalan toz vardı. Bay Mac Kensey istasyon şefiydi; kendine, İngiltere'de yaşadığı evle tıpatıp aynı, kırmızı çatılı, ahşap bir dağ evi yaptırmıştı. Junior'ın annesi ise küçük kıızıyla birlikte Şili'den kaçıp Barcelona'ya göçmüş bir Şililiydi. Renzi bu hikâyeyi, Junior'ı arayan bir kuzininin gazeteye gelmesi sayesinde öğrenmişti; kaçık herif, kızı görmek istememişti. Kızıl saçlı, genç ve eğlenceli bir kızdı; Renzi onu bir bara, ardından saatlik fiyat tarifesi uygulayan bir otele götürmüş ve gece yarısı olduğunda Retiro'ya kadar eşlik edip trene bırakmıştı. Genç kız Martínez'de yaşıyordu, bir gemi mühendisiyle evliydi ve kuzeninin aile geçmişine takıntılı, anlaşılabilir bir dâhi olduğunu düşünüyordu. Junior'ın babası da Junior gibiydi; çılgın ve huzursuz bir adamdı. Patagonya'daki gecelerini, BBC'nin Londra'dan yaptığı kısa dalga radyo yayınlarını dinleyerek geçirirdi, uyumazdı. Yabancı olduğu bir dünyada, kişisel hayatının izlerini silmiş bir deli gibi, ülkesinden ona ulaşan seslere saplantılı bir hâlde yaşamak istiyordu. Renzi'ye göre Junior'ın, Macedonio'nun makinesinin ilk hatalı yayınlarını yakalamada sergilediği hız, ancak babasından miras aldığı tutkuyla açıklanabilirdi. Renzi bunu, "Son derece tipik bir İngiliz davranışı," olarak adlandıırırdı. "Bir çocuk, kulakları kısa dalga radyoya yapışık hâlde yaşayan bir baba örneğiyle yetişirse, olacağı

budur. Bana direniş zamanlarını, babamın Hareket'ten birinin gizlice getirdiği Perón kasetlerini dinleyerek geçirdiği uykusuz geceleri hatırlatıyor. İlk kasetlerdi; çalarken takılır ve bantları birbirine dolanırdı. Renkleri koyu kahverengiydi. Kaseti řu büyüklükte bir yuva ya yerleştirip kasetçaların kapağını kapatmanız gerekirdi. Perón'un sürgün edilmiş sesi duyulmadan önceki sessizliği ve cızırtıları hatırlıyorum; konuşmalarına her zaman "Yoldaşlarım" diyerek başlardı ve sanki alkış bekliyormuş gibi duraklardı. Biz de en az Junior'ın babası kadar kendimizi kaptırmış bir hâlde mutfaktaki masanın çevresinde oturur, hiçlikten gelen sese, aslına hiç benzemeyen ve daima biraz da yavaş çıkan bu sese güvenirdik. Kısa dalga radyo aracılığıyla konuşmak Perón'un aklına gelmeliydi. Sizce gelmiş midir?" diye soran Renzi, gülümseyerek Junior'a baktı. "Ta İşpanya'dan gelen gece kayıtları bol parazitli ve kesintili olurdu. Ağzından çıkan sözcükler bize ancak bu şekilde ulaşabiliyordu. Öyle değil mi? Biz kasetleri olaylar çoktan olup bittikten, her şey geride kaldıktan sonra dinledik. Bana ne zaman makinenin kayıtlarından söz etseler bunu hatırlıyorum," dedi Renzi ve "Hikâye bize doğrudan ulaşsaydı daha iyi olurdu; anlatıcı her daim el altında olmalı. Aslında bu hikâyelerin zamandan bağımsız mış gibi görünmelerinden ve ne zaman istenirse o zaman yeniden başlayabilmeleri fikrinden de hoşlanıyorum," diye ekledi.

İşlerini teslim ettikten sonra aşağıdaki bara, sandviç yemeye inmişlerdi. Renzi, Perón'un sesinden ve Peronist direnişten söz açarak babasının bir arkadaşının hikâyesini anlatmaya başlamıştı ki Monito gelip telefonda Junior'ı isteyen biri olduğunu söyledi. Günlerden salıydı; saat, öğleden sonra üçü gösteriyordu ve şehrin sokaklarındaki lambalar şimdiden yanıyordu. Elektrikli lambaların aydınlatması güneşin altında parlıyor, pencerenin camına yansıyor. "Sinemaya benziyor," diye düşündü Monito, "tıpkı film başlamadan önceki film perdesi gibi." Yaklařtıķça masada konuşulanları ayırt etmeye başladı, sanki biri, bir radyonun sesini açıyor gibiydi.

“Deli, deli, ama nasıl deliydi, delinin tekiydi,” diye anlatıyordu Renzi. “‘Çok yaşa Perón!’ diye bağırır ve başına geleceklere hiç aldırmazdı. ‘Peronist olmak için öncelikle,’ derdi, ‘taşaklı olmak gerekir.’ Nerede olursa olsun; ister bir barda ister bir meydanda, yarım dakika içinde boru tipi bomba yapabiliirdi. Küt parmaklarını şöyle şöyle oynatırdı, tıpkı bir kör gibi. Ailesinin, Martín García’da ve Montes de Oca’da silah dükkânları vardı; yani doğar doğmaz ateşli silahlarla oynamaya başlamıştı. Hareket’teki gençler ona Luis Beltrán¹ Kardeş derdi, sonra sadece ‘Kardeşim’ demeye başladılar. Bazıları onu çok önceden, ta çatışmaların başladığı zamandan, 1955-1956 yıllarından beri tanıyordu; ona Billy the Kid derlerdi, bu adı ona Şişko Cooke takmıştı. Bakar bakmaz melez olduğu anlaşılırdı; incecik ve zarifti; on beş on altı yaşlarında olmalıydı ve itfaiyecilere varıncaya kadar herkes çoktan onun peşine düşmüştü.” *Los 36 billares* adlı bardaki masada oturan Renzi’nin etrafı kalabalıktı. Monito biraz oyalandıktan sonra hikâyeyi dinlemek için durakladı; ardından elini havaya kaldırıp telefon numarası çevirir gibi yaptı. Junior, yine o kadın tarafından arandığını düşündü. “Yine o,” diye geçirdi içinden. “Emnim.” Tanımadığı bir kadın onu arayıp sanki hayatları boyunca hep arkadaşlarmış gibi konuşarak birtakım talimatlar veriyordu. Kadın, Junior’ın gazetede yayımladığı yazılardan haberdar olmalıydı. Makinenin arızalandığına dair dedikodular doğrulandığından beri, bazı kaçık tipler Junior’a gizli bilgiler ulaşturmaya başlamışlardı.

“Dinle,” dedi kadın. “Avenida de Mayo’ya, Piedras istasyonunun yakınındaki Majestic Otel’e gitmen gerekiyor. Anladın mı? Orada Koreli biri var. Fuyita. Gidecek misin, gitmeyecek misin?”

“Gideceğim,” dedi Junior.

“Ona benden söz et. Benimle konuştuğunu söyle.”

“Tamam,” dedi Junior.

“Sen Uruguaylı mısın?”

---

1 Fray Luis Beltran. Latin Amerika’nın bağımsızlığı tarihinde rolü olan Fransisken bir keşiş. [E.N.]

“İngiliz,” dedi Junior.

“Hadi,” dedi kadın. “Dalga geçme, bu ciddi bir mesele.”

Kadın her şeyi biliyordu. Elinde veriler vardı. Junior’u kocasının bir arkadaşı zannediyordu. Bazen geceleri neden uyuyamadığını anlatmak için kocasını uyandırıyordu. “Burada çok rüzgâr var,” diyor-du, “Pencereyi açık bırakıyorlar, ortalık Sibiry’a dönüyor.”

Büyüye ve kadere inananlar gibi imalı ve saçma bir tonlamayla şifreli konuşuyordu. Her şeyin bir başka anlamı vardı; kadın paranoyak bir tür mistisizme kapılmıştı. Junior otelin adını ve Fuyita hakkındaki bilgileri not aldı. “O mezbelelik yerde, Şişko Saurio’nun sevgilisi olan bir kadın var. Not alıyor musun?” dedi Junior’a. “Elini çabuk tut, müze kapanmak üzere. Fuyita bir tetikçi, onu koruma olarak işe aldılar.” Junior’ın aklına birden telefondaki kadının bir akıl hastanesinde olabileceği geldi. Vieytes Akıl Hastanesi’nden telefon ederek ona müzeyi koruyan Koreli bir gangsterin aşırı tuhaf hikâyesini anlatan bir deli. Hastanede umumi bir telefon olduğunu hayal etti. Parktaki çıplak ağaçların önündeki açık alanda, köhne bir duvarda asılı duran bu telefon, dünyadaki en hüzünlü şey olmalıydı. Kadın sürekli makineden söz ediyordu. Junior’a bilgiler aktarıyor, hikâyeler anlatıyordu. “Bağlantı hâlinde, ama bunu bilmiyor bile. Kendini kurtaramaz. Benimle konuşması gerektiğini biliyor, ama olup bitenlerin farkında değil.” Junior her ihtimale karşı tüm verileri doğruladı ve Majestic Otel’e gitmek için hazırlandı. Onunla iletişim kuran muhbirlerden faydalanması gerekiyordu. Pek fazla seçeneği yoktu. Karanlıkta, el yordamıyla hareket ediyordu. Enformasyon sıkı bir şekilde denetime tâbi tutuluyordu. Kimse bir şey söylemiyordu. Ortada bir tehdit olduğunu belli eden tek şey, kent çapında sürekli yanan sokak lambalarıydı. Herkes birbirlerinden bağımsız paralel dünyalarda yaşıyor gibiydi. Junior, “Tek bağlantı benim,” diye düşündü. Herkes olduğundan farklı biriymiş gibi davranıyordu. Junior’ın babası, ölmeden bir süre önce, BBC’nin “Herkes İçin Bilim” adlı programında dinlediği psikiyatri konulu bir yayından söz

etmişti. Radyoda konuşan doktor, taklit etmeye dayalı bir hezeyan vakası karşısında dikkatli olmak gerektiğini açıklamıştı. Örneğin yumuşak başlı biriymiş gibi davranabilen öfkeli bir deli ya da son derece akıllıymış gibi davranabilen aptallar olabilirdi. Babası gülmüştü; ciğerleri ötüyordu ve nefes almakta zorlanıyordu, ama gülmüştü. Bir insanın akıllı mı, yoksa akıllıymış gibi yapan bir aptal mı olduğu hiçbir zaman bilinemez. Junior telefonu kapatıp bara geri döndü. Renzi yaşamöyküsünün bir başka bölümünü anlatmaya geçmişti.

“La Plata’da öğrenciyken, topraklarından sürülen Çekoslovakyalı, Polonyalı ve Hırvat sağcılara İspanyolca öğretmek hayatumu kazanırdım. On dokuzuncu yüzyıldan beri genellikle Orta Avrupalı göçmenlerin yerleştikleri Berisso’da, ‘Avusturya-Macaristan İmparatorluğu’ adını verdikleri eski bir mahallede yaşarlardı. Yöredeki tenke ve ahşaptan yapılmış kiralık evlerden birinde bir oda kiralar ve bir yandan daha iyi bir iş ararken bir yandan da buzhanelerde çalışırlardı. Doğu Avrupalı antikomünistlere destek veren bir kuruluş olan Kültürel Özgürlük Kongresi onları korur ve onlara yardım edebilmek için elinden geleni yapardı. La Plata’daki üniversiteyle anlaşmışlardı; bu göçmenlere biraz İspanyolca dilbilgisi öğretmeleri için edebiyat öğrencilerini çalıştırırlardı. O yıllarda bir sürü acıklı hikâye duydum, ama hiçbirisi Lazlo Malamüd’ün hikâyesi kadar hüznü de değildi. Budapeşte Üniversitesi’nde edebiyat profesörü ve ünlü bir eleştirmenmiş. José Hernández’in eserleri konusunda, Orta Avrupadaki en önemli uzmanmış. *Martín Fierro* kitabının Macarca tercümesiyle Avrupa Çevirmenler Birliği’nin her yıl verdiği ödülü kazanmış (Paris, 1949). Bu adam bir Marksistti. Petöfici² çevrendi ve Nazilerin elinden kurtulabilmişti, ama 1956 yılında Rus tankları Macaristan’a girdiğinde kaçtı, çünkü umut bağladıklarının onu öldürmek amacıyla gelmiş olmalarını kaldıramamıştı. Burada çevresi sağcı göçmenlerle doluydu ve bu kuşatmadan çıkabilmek için entelektüellerle temasa geçmiş, kendini Hernández’in çevirmeni olarak

2 Sándor Petöfi (1823-1849). Macar şair ve liberal devrimci. [E.N.]

tanıtmıştı. İspanyolca'yı doğru okuyabiliyor ama konuşamıyordu. *Martín Fierro*'yu ezbere biliyordu, temel kelime dağarcığı bu eserden oluşuyordu. Buraya üniversitede bir iş bulabilme umuduyla gelmişti ve bunu başarabilmek için dersi İspanyolca anlatmak zorundaydı. Héctor Azeves'in çalıştığı Beşeri Bilimler Fakültesi'nde bir konferans vermesini istemişlerdi ve geleceği bu konferansa bağlıydı. Konferansın tarihi yaklaştıkça korkudan eli ayağı uyuşuyordu. İlk kez aralık ayının ortalarında tanıştık; konferans ise 15 Mart'taydı. 12 numaralı tramvaya binerek Berisso'nun aşağı kısmındaki buzhanenin arkasında yer alan, ahırdan hallice odasına gittiğimi hatırlıyorum. İkimiz de yatağa oturduk, bir iskemleyi masa olarak kullanmak üzere önümüze koyduk ve Lacau-Rosetti'nin kitabından çalışmaya başladık. Üniversite bana ayda on peso ödüyordu ve sunduğum yardımı ispatlamak için üzerinde Malamüd'ün imzası olan maaş bordrosuna benzer bir belgeyi üniversitedeki sorumluya göstermem gerekiyordu. Lazlo'yu haftada üç kez görüyordum. Benimle, genizden çıkardığı "r" harfleri ve sığır çobanlarına has nidalarla dolu uydurma bir dilde konuşuyordu. Kendini yarım yamalak bir dille, üç yaşında bir çocuk gibi ifade etmeye mahkûm olduğunu görmenin onda yarattığı umutsuzluğu açıklamaya çalışıyordu. Yaklaşan konferans tarihi öyle bir paniğe kapılmasına neden oluyordu ki, fillerin ilk çekiminden öteye geçemiyordu. O kadar perişan bir durumdaydı ki, bir akşam, uzun bir sessizliğin ardından, konferansta söylemek istediklerini onun adına okumayı önerdim. Zavallı Lazlo Malamüd, durumun umutsuzluğuna rağmen espri duygusunu yitirmediğini göstermek için kargaların gaklamasını andıran bir sesle güldü. Sınıfta öğretmenlik yapması gereken o olduğuna göre, verdiği dersi de mi ben okuyacaktım!"

"Bu olağanüstü ıstıraptan ölmek de çalışmamak," dedi.

Komikti; konuşmasını bilmeyen birinin sözcüklerle kendini ifade etmeye çalışmasını izlemek komikti. Bir akşam, onu yatağında, yüzü pencereye dönük otururken buldum; artık gücü tükenmişti, teslim olmaya karar vermişti.

“Artık yeter,” dedi, “Onursuz bir yaşam. Bu kadar aşağılanmayı hak etmiyorum. Önce öfke, ardından da üzüntü geliyor. Gözler yaşlar döküyor, ama ıstırap hafiflemiyor.”

Kendisini sadece ustaca yazılmış bir şiirini bildiği bir dilde ifade etmeye çalışan bu adamın, Macedonio’nun makinesinin kusursuz bir metaforu olduğunu düşünürüm. Hepimizin hafızasından çoktan silinip gitmiş sözcüklere güvenen, kendini yabancı bir dilde anlatan o makinenin.

“Bak, bana bunu verdiler,” diyerek Junior’a bir kaset uzattı. “Çok tuhaf bir hikâye. Dehşeti adlandıracak sözcüklere sahip olmayan bir adamın hikâyesi. Bazıları bunun yalan olduğunu söylüyor, bazıları da tamamen gerçek bir hikâye olduğunu iddia ediyor. Konuşmalardaki tonlamalar; dosdoğru gerçekliğe dayanan sarsıcı bir belge. Kopyaları şehrin her tarafına yayılmış. Avellaneda’da, şehir dışındaki kaçak atölyelerde, Mercado del Plata binasının bodrumlarında, 9 Temmuz³ metro durağında çoğaltıyorlarmış. Sahte olduğu söyleniyor, ama böyle diyerek onu durduramayacaklar,” deyip güldü Renzi. “Eğer Arjantin romanı Cambaceres’le başlıyorsa ulusal şiirin onun üzerine yazılması lazım. Başka ne bekliyorsun?”

“Bir kadın var,” dedi Junior. “Beni telefonla arayarak enformasyon aktarıyor. Şimdi de bir otele gitmemi söyledi, Plaza de Mayo’da, Piederas istasyonunun yakınındaki Majestic Otel’e. Orada biri varmış, Fuyita diye bir tip, müzede çalışan bir Koreliymiş, güvenlik görevlisi, gece bekçisi gibi bir şey. Bilmiyorum... Sonuçta polis için çalışıyor.”

“Bu ülkede hapiste olmayan herkes polis için çalışır,” dedi Renzi, “Buna hırsızlar da dâhil.”

Junior durdu. Gidecekti.

“Sana kaydı verdim mi?” diye sordu Renzi. “Al,” diyerek kaseti uzattı. “Dinle, sonra beni bilgilendirirsin.”

“Harika,” dedi Junior.

“Seni yarın sabah burada bekleyeceğim.”

---

3 İsp. 9 de Julio.

“Altıda,” dedi Junior.

“Temkinli ol.”

“Tamam.”

“O otel Japonlarla dolu,” dedi Renzi.

Cadde gidip gelen arabalarla doluydu. “Hiç gereği yokken mütemadiyen gözetiyorlar,” diye düşündü Junior. Gökyüzü griydi; başkanlık helikopteri dörde on kala caddenin üstünden geçip ırmak yönüne gitti. Junior saatine baktı ve metroya girdi. İstikâmet, Plaza de Mayo idi. Cama yaslanmış, yarı uyuklar bir hâldeydi, kendini vagonun sallantısına bırakmıştı. İnsanlar birbirlerine bakıyorlardı, aptallar, bunu yapmaya yeraltına iniyorlar. Çok ağlamaktan yüzü şişmiş yaşlı bir kadın vardı, ayakta yolculuk ediyordu. Basit insanlar; Tayvan’da üretilmiş modern giysilerini, gezmelik kıyafetlerini giymiş emekçiler. El ele tutuşmuş, camdaki yansımalarına bakan çiftler. Kara tenliler; Renzi’nin deyimiyle *Peronistanlılar*. Junior, “Herkesin ortasında saçımı sıfır numaraya vurdular,” diye mırıldandı içinden. Ben dilsizim. Düşüncelerimle şarkı söylerim. Berber, Constitución varoşlarında yaşayan bir İtalyan göçmeniydi. Önce bunu yapmak istememişti. “Ne istiyorsun, delikanlı?” “Bit istemiyorum,” demişti Junior. Berberin beyaz çanağı briyantinden pırıl pırıldı. (“Bit istemiyorum.”) Miguel Mac Kensey (Junior), bir İngiliz seyyah. Aydınlık metro vagonu, tünelden, saatte seksen kilometre hızla geçti.

RICARDO YOK PIGLIA ŞEHİR

Buenos Aires'teki günlük bir gazetede muhabir olarak çalışan Junior, Elena adlı bir kadının hafızasını barındıran bir makinenin varlığını öğrenir. Devletin işlediği suçlara ve hak ihlallerine dair hikâyeler anlatan makine sayesinde gerçeklik, kendine yeraltında yeni yollar açarak bütün ülkeye yayılır. Tanıklıklar insanlara ulaştıkça devlet otoritesi için birer tehdide dönüşür. Polis makineyi durdurmanın, Junior ise hikâyelerin kaynağına yani Elena'ya ulaşmanın peşindedir.

Arjantin edebiyatının keskin kalemlerinden Ricardo Piglia bu fütürist polisiyesinde, totaliter sistemlerin hasıraltı ettiği toplumsal travmayı dile dökmenin olanaklarını araştırıyor. Sözcüklere, hikâyelere ve anlatıcının konumuna dair derin bir anlam sorgusuna dönüşen roman, topyekûn resmî tarih anlatısının karşısına beden, özneliğin ve parçalı gerçekliklerin hakikatini koyuyor.

"Piglia, Gabriel García Márquez'in ışılı zamanlarından bu yana Latin Amerika'dan çıkan en iyi yazar olabilir.

Yok Şehir her koşulda bir başyapıt."

Kirkus Reviews

ISBN: 978-605-2349-68-7

9 786052 349687

Delidolu

delidolu.com.tr

[f](#) [t](#) [@](#) delidolukitap